

7.1 สรุป

จากการที่มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า พยัญชนะควบกล้ำที่มีพยัญชนะตามเป็นเสียง /r/ และ /l/ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในปัจจุบันการออกเสียง /r/ และ /l/ ในพยัญชนะควบกล้ำเหล่านี้หายไปแล้วเหลือเพียงเสียงพยัญชนะต้น หรือพยัญชนะนำเท่านั้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในผู้พูดวัยเด็ก ผู้วิจัยพบว่า ข้อสังเกตดังกล่าวไม่สอดคล้องกับสถานการณ์จริงกล่าวคือ ในกลุ่มผู้พูดวัยเด็กมีการใช้เสียงพยัญชนะควบกล้ำบ้าง และไม่ใช้บ้างขึ้นอยู่กับสถานการณ์การใช้ภาษา เพื่อเป็นการสนับสนุน คำกล่าวของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงศึกษาการแปรตามวัจนลีลาของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ของนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนศรีอยุธยา

ผลของการศึกษาผู้วิจัยพบว่า (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำมี 5 รูปแปรคือ [r], [r̥], [ɹ], [l] และ [ɽ] และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำมี 4 รูปแปรคือ [l], [l̥], [ɹ] และ [ɽ] ใน การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาการปรากฏของรูปแปรเหล่านี้โดยไม่จำแนกตามวัจนลีลา และจำแนกตามวัจนลีลา

7.1.1 (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำโดยไม่จำแนกตามวัจนลีลา

(ร) ในพยัญชนะควบกล้ำโดยไม่จำแนกตามวัจนลีลาของผู้บอกภาษาวัยเด็กมีการแปร เป็น 5 รูปแปรคือ [r], [r̥], [ɹ], [l] และ [ɽ] และรูปแปรที่ปรากฏเด่นในผู้พูดวัยนี้คือ รูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [ɽ] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประณามมาก สำหรับรูปแปรที่ปรากฏ รองลงมาคือ รูปแปรที่ถูกประณามน้อย [l] และรูปแปรมาตรฐาน [r] รูปแปร 2 รูปแปรนี้ ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์ใกล้เคียงกันมาก

7.1.2 (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำโดยไม่จำแนกตามวจนลีลา

(ล) ในพยัญชนะควบกล้ำโดยไม่จำแนกตามวจนลีลาของผู้บอกภาษาในวัยเด็กมีการแปรเป็น 4 รูปแปรคือ [l], [r], [r] และ [๘] รูปแปรที่ปรากฏเด่นในผู้พูดวัยนี้คือ รูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประพาม สำหรับรูปแปรที่ปรากฏรองลงมาคือ รูปแปรมาตรฐาน [l] ซึ่งปรากฏน้อยกว่ารูปแปร [๘] มากเช่นเดียวกัน

7.1.3 การเปรียบเทียบการแปรของ (ร) กับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำโดยไม่จำแนกตามวจนลีลา

(ร) กับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำโดยไม่จำแนกตามวจนลีลาของผู้บอกภาษาวัยเด็กมีการแปรเป็น 5 และ 4 รูปแปรตามลำดับโดยที่ทั้งสองตัวแปรภาษามีรูปแปรที่ปรากฏซ้ำซ้อนกันอยู่ 4 รูปแปรคือ [r], [r], [l] และ [๘] ส่วนรูปแปร [x] นั้นปรากฏใน (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำเท่านั้น รูปแบบการแปรของ (ร) กับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำมีลักษณะการแปรไปในทิศทางเดียวกันคือ ปรากฏเป็นรูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประพามเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเหมือนกัน

7.1.4 (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำตามวจนลีลา

(ร) ในพยัญชนะควบกล้ำตามวจนลีลาของผู้บอกภาษาในวัยเด็กปรากฏเป็นรูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประพามมากเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดถึงวจนลีลาที่เป็นทางการปานกลางคือ การสนทนา การสัมภาษณ์ และการอ่านบทความ มีเพียงการอ่านรายการค่า และการอ่านคำคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการมาก และมากที่สุดเท่านั้นที่ปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [r] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเมื่อเทียบกับรูปแปรอื่นๆ

เมื่อพิจารณาความถี่การปรากฏของรูปแปรมาตรฐาน [r] ใน (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำพบว่า มีเปอร์เซ็นต์สูงขึ้นเรื่อยๆตามความเป็นทางการที่เพิ่มมากขึ้นของวจนลีลาซึ่งเป็นการยืนยัน

สมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยครั้งนี้ ในทางตรงกันข้ามพบว่า รูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประณามมากปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์น้อยลงตามความเป็นทางการที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน

7.1.5 (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำตามวจนลีลา

(ล) ในพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเป็นรูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประณามเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดถึงวจนลีลาที่เป็นทางการปานกลางคือ การสนทนา การสัมภาษณ์ และการอ่านบทความ มีเพียงการอ่านรายการค่า และการคำคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนลีลาที่เป็นทางการมาก และมากที่สุดเท่านั้นที่ปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [1] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเมื่อเทียบกับรูปแปรอื่นๆ

เมื่อพิจารณาความถี่ที่ปรากฏของรูปแปรมาตรฐาน [1] ใน (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำพบว่า มีเปอร์เซ็นต์สูงขึ้นเรื่อยๆตามความเป็นทางการที่เพิ่มมากขึ้นของวจนลีลาซึ่งก็เป็นการสนับสนุนสมมติฐานที่ตั้งไว้ในงานวิจัยนี้เช่นเดียวกับกรณี (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำ ในทางตรงกันข้ามพบว่า รูปแปรที่ถูกประณาม [๘] หรือรูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์ลดน้อยลงตามความเป็นทางการที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน

7.1.6 การเปรียบเทียบการแปรของ (ร) กับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำตามวจนลีลา

รูปแบบการแปรของ (ร) กับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำตามวจนลีลาของผู้บอกภาษาวิเศษเด็กมีลักษณะการแปรเหมือนกันโดยรวมคือ ในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดถึงปานกลางคือ การสนทนา การสัมภาษณ์ และการอ่านบทความปรากฏเป็นรูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประณามเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเหมือนกัน สำหรับในวจนลีลาที่เป็นทางการมาก และมากที่สุดคือ การอ่านรายการค่า และการอ่านคำคู่เทียบเสียงปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [r] และ [1] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดตามลำดับ

จากการเปรียบเทียบพบว่า รูปแปรมาตรฐานของทั้งสองตัวแปรภาษาต่างมีการแปรตาม วจนลีลา คือ มีเปอร์เซ็นต์การปรากฏเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามความเป็นทางการที่เพิ่มมากขึ้น โดยปรากฏ เป็นเปอร์เซ็นต์น้อยที่สุดในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดคือ การสนทนา และปรากฏเป็น เปอร์เซ็นต์สูงขึ้นเรื่อยๆ ตามความเป็นทางการที่เพิ่มขึ้นและปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดใน วจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุดคือ การอ่านคำคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานเบื้องต้น ในทางตรงกันข้ามรูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ซึ่งเป็นรูปแปรที่ถูกประณามของทั้งสอง ตัวแปรภาษาปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์มากที่สุดในวจนลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดคือ การสนทนา และ ปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์น้อยลงเรื่อยๆ ตามความเป็นทางการที่เพิ่มขึ้น และปรากฏเป็นเปอร์เซ็นต์ น้อยที่สุดในวจนลีลาที่เป็นทางการมากที่สุดคือ การอ่านคำคู่เทียบเสียง

7.2 อภิปราย

7.2.1 จากการศึกษาคำนี้ในขั้นตอนของการวิเคราะห์ในตัวแปรภาษา (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำ ผู้วิจัยได้ตัดข้อมูลบางส่วนซึ่งเป็นคำที่เป็นชื่อเฉพาะในภาษาอังกฤษเช่น คำสกรีมมี วงไมโคร คำทับศัพท์เช่น โพรโมท แกรมม่า เกรด และคำยืมมาจากภาษา ต่างประเทศเช่น คลารีเน็ต ครุช เบรค สาเหตุที่ผู้วิจัยไม่วิเคราะห์คำดังกล่าว เนื่องจาก ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ว่า หากคำใดไม่ปรากฏในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2525 ผู้วิจัยจะไม่ วิเคราะห์คำนั้น ซึ่งหลังจากวิเคราะห์ข้อมูลเสร็จสิ้นแล้วผู้วิจัยได้พิจารณาคำประเภทดังกล่าว อีกครั้งหนึ่งและผู้วิจัยพบว่า คำบางคำที่เป็นภาษาอังกฤษ แต่นำมาใช้เป็นชื่อเฉพาะในภาษาไทย ไปแล้วเช่น คำสกรีมมี วงไมโคร และคำบางส่วนเป็นคำที่ยืมมาใช้เป็นเวลานานจนกลายเป็นคำ ไทยเช่นกันเช่น ครุช เบรค ดังนั้นถ้าพิจารณาโดยใช้เกณฑ์ดังกล่าวแล้วจะต้องนำข้อมูลดังกล่าวมา วิเคราะห์ด้วย

7.2.2 สำหรับผลที่ได้จากการศึกษาการแปรตามวจนลีลาของ (ร) และ (ล) ใน พยัญชนะควบกล้ำของผู้บอกภาษาวัยเด็กทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การที่มีผู้สังเกตว่าพยัญชนะควบกล้ำ ที่มีพยัญชนะความเป็นเสียง /r/ และ /l/ ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ในปัจจุบันการออกเสียง /r/ และ /l/ ในพยัญชนะควบกล้ำเหล่านี้หายไปเหลือเพียงพยัญชนะต้น หรือพยัญชนะนำเท่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กนั้นเป็นจริงบางวจนลีลาหรือบางสถานการณ์การใช้ภาษาเท่านั้นกล่าวคือ

ในวงลีลาที่เป็นทางการน้อยที่สุดถึงวงลีลาที่เป็นทางการปานกลางคือ วงลีลาแบบการสนทนาแบบการสัมภาษณ์ และแบบการอ่านบทความ ผู้บอกภาษาเด็กมีการใช้รูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด แต่ในวงลีลาที่เป็นทางการมาก และมากที่สุดคือ การอ่านรายการค่า และการอ่านคำคู่เทียบเสียง ผู้บอกภาษาวัยเด็กยังคงใช้รูปแปรมาตรฐาน [r] และ [l] ใน (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดตามลำดับ

จากผลการศึกษาที่ปรากฏดังกล่าวนี้ทำให้ผู้วิจัยสรุปได้ว่า ผู้บอกภาษาวัยเด็กใช้รูปแปรต่างๆ ของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำใน 2 ลักษณะคือ ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการคือ การสนทนา กับการสัมภาษณ์ ผู้บอกภาษาวัยเด็กใช้รูปแปรไม่มาตรฐานคือ รูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] ขณะที่ในสถานการณ์ที่เป็นทางการคือ การอ่านรายการค่า และการอ่านคำคู่เทียบเสียง ผู้บอกภาษาวัยเด็กใช้รูปแปรมาตรฐาน [r] และ [l] ใน (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำตามลำดับ สำหรับการอ่านบทความเป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการปานกลางนั้น ผู้บอกภาษาวัยเด็กใช้รูปแปรที่ไม่มาตรฐาน [๘] ในการออกเสียงควบกล้ำ (ร) และ (ล) เหมือนกับสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการ

เมื่อพิจารณาวงลีลาทั้ง 5 วงลีลาที่ผู้วิจัยศึกษาในครั้งนี้ตามองค์ประกอบของการสื่อสารของการใช้ภาษาอันได้แก่ทักษะทั้ง 4 คือ การพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ของทักษะทั้ง 4 แล้วสามารถจำแนกเป็น 2 มิติคือ การพูด-การฟัง และการเขียน-การอ่าน ซึ่งในวงลีลาแบบสนทนา แบบสัมภาษณ์เป็นทักษะของการพูด-การฟัง ซึ่งผู้บอกภาษาวัยเด็กเลือกใช้รูปแปรไม่มาตรฐานมากกว่ารูปแปรมาตรฐาน สำหรับในวงลีลาแบบการอ่านบทความ แบบการอ่านรายการค่า และแบบการอ่านคำคู่เทียบเสียงเป็นทักษะของการเขียน-การอ่าน ผู้บอกภาษาวัยเด็กเลือกใช้รูปแปรมาตรฐาน แต่อย่างไรก็ตามในวงลีลาแบบการอ่านบทความซึ่งเป็นทักษะของการเขียน-การอ่าน ผู้บอกภาษาวัยเด็กเลือกใช้รูปแปรที่ไม่มาตรฐานเหมือนกับทักษะการพูด-การฟัง ทั้งนี้ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า วงลีลาแบบการอ่านบทความเป็นสถานการณ์ที่เป็นทางการปานกลาง ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่า เคยมีผู้ศึกษาการแปรตามวงลีลาของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำเหมือนกับการศึกษาคั้งนี้คือ แสงจันทร์ ตรีชกุล (2529) แต่ต่างกลุ่มประชากรและต่างช่วงเวลากันคือ ศึกษาการแปรของเสียงดังกล่าวตามวงลีลาของผู้ประกาศข่าวทางวิทยุกระจายเสียงภาคเอฟ.เอ็ม. โดยศึกษาใน 3

วจนลลาคือ การสัมผัส การอ่านบทความมี 2 แบบคือ การอ่านข่าววิทยุกระจายเสียง กับการอ่านให้ผู้สัมผัสฟัง และการอ่านคำคู่เทียบเสียง ผู้วิจัยจึงนำผลการศึกษาดังกล่าวมาเปรียบเทียบกับผลในการศึกษารั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางที่จะเห็นแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงของการออกเสียงดังกล่าวในอนาคต ซึ่งอันที่จริงแล้วผลการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) นั้นไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกับผลการศึกษาครั้งนี้ เนื่องจากศึกษาคณะกลุ่มประชากร และศึกษาต่างช่วงเวลากัน แต่เพื่อประโยชน์ดังกล่าวมาผู้วิจัยจึงนำผลการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) มาเปรียบเทียบกับผลการศึกษาของผู้วิจัย โดยผู้วิจัยแบ่งวจนลลาคือ หรือสถานการณ์การใช้ภาษาตามมิติของการพูด-การฟัง และการเขียน-การอ่าน ดังในตารางที่ 20 และ 21

ตารางที่ 20 เปรียบเทียบผลการศึกษารองแสงจันทร์ (2529) และรองผู้วิจัยในการทดลอง

(๖) ในหัตถ์และควมกล้า

		ทักษะการพูด-การฟัง		ทักษะการเขียน-การอ่าน			
		การสนทนา	การสัมภาษณ์	การอ่านบทความทางวิทยุ	การอ่านให้ผู้สัมภาษณ์ฟัง	การอ่านรายการค่า	การอ่านคำคู่เทียบเสียง
แสงจันทร์ (2529)	วจนลีลา รูปแปร						
	รูปแปรที่ถูกต้อง ประมาณ [๘] [1]	ไม่มี การศึกษา	มาก	น้อย	น้อย	ไม่มี การศึกษา	น้อย
ผู้วิจัย	รูปแปรที่ถูกต้อง ประมาณ [๘] [1]	มาก	มาก	ไม่มี การศึกษา	มาก	น้อย	น้อย
	รูปแปรที่มี ศักดิ์ศรี [๗] [๗]	น้อย	น้อย		น้อย	มาก	มาก

ตารางที่ 21 เปรียบเทียบผลการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) และของผู้วิจัยในกรณีของ

(ล) ในเนื้อหาขณะควบกล้ำ

	วันกล้ำ รูปแปร	ทักษะการพูด-การฟัง		ทักษะการเขียน-การอ่าน			
		การสนทนา	การสัมภาษณ์	การอ่านบทความ ทางวิทย	การอ่านให้ ผู้สัมภาษณ์ฟัง	การอ่าน รายการค่า	การอ่านคำคู่ เทียบเสียง
แสงจันทร์ (2529)	รูปแปรที่ ประมาณ [๒]	ไม่มี การศึกษา	น้อย	น้อย	น้อย	ไม่มี การศึกษา	น้อย
	รูปแปรที่ ศึกษาคู่ [1]		มาก	มาก	มาก		มาก
ผู้วิจัย	รูปแปรที่ ประมาณ [๒]	มาก	มาก	ไม่มี การศึกษา	มาก	น้อย	น้อย
	รูปแปรที่ ศึกษาคู่ [1]	น้อย	น้อย		น้อย	มาก	มาก

ผลการเปรียบเทียบการศึกษาระดับประถมศึกษา (2529) และผู้วิจัยพบว่า ในผลการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) พบว่าผู้ประกาศข่าวซึ่งเป็นวิทยุใหญ่ที่มีการออกเสียง (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นรูปแปรที่ถูกประมาณมากในเฉพาะทักษะการพูด-การฟังเท่านั้นคือ การพูดแบบการสนทนา แต่ผลของการศึกษารังนี้พบว่า ผู้บอกภาษาวัยเด็กมีการใช้รูปแปรที่ถูกประมาณมากขึ้นคือ นอกจากจะใช้รูปแปรที่ถูกประมาณในทักษะการพูด-การฟังคือ การสนทนา การสัมภาษณ์แล้ว ยังมีการใช้รูปแปรที่ถูกประมาณในทักษะการเขียน-การอ่านแบบการอ่านให้ผู้สัมภาษณ์อีกด้วย สำหรับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำของการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) นั้นพบว่ากลุ่มผู้ประกาศข่าวซึ่งเป็นวิทยุใหญ่ที่มีการออกเสียง (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรีในทั้งทักษะการพูด-การฟัง และการเขียน-การอ่าน แต่ผลของการศึกษารังนี้พบว่า ผู้บอกภาษาวัยเด็กมีการใช้รูปแปรที่ถูกประมาณมากขึ้นคือ นอกจากจะใช้รูปแปรที่ถูกประมาณในทักษะการพูด-การฟังคือ การสนทนา การสัมภาษณ์แล้ว ยังมีการใช้รูปแปรที่ถูกประมาณในทักษะการเขียน-การอ่านแบบการอ่านให้ผู้สัมภาษณ์

นอกจากนี้ยังพบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจดังนี้คือ ในการสัมภาษณ์ซึ่งเป็นวจนาลักษณ์ที่เป็นทางการน้อยพบว่า (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำในการศึกษารังนี้ และในการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) ปรากฏเป็นรูปแปรที่ถูกประมาณมาก [๒] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเหมือนกันคือ ปรากฏ 86.76% และ 62.35% ตามลำดับ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากอัตราการปรากฏในประชากรทั้งสองกลุ่มพบว่า รูปแปรที่ถูกประมาณมาก [๒] มีแนวโน้มของการปรากฏสูงขึ้นในผู้บอกภาษาวัยเด็ก และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำพบว่า ในการศึกษาครั้งนี้ปรากฏเป็นรูปแปรที่ถูกประมาณมาก [๒] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ขณะที่ในการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) พบว่าปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [1] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด สำหรับในการอ่านบทความพบว่า (ร) ในพยัญชนะควบกล้ำในการศึกษารังนี้ปรากฏเป็นรูปแปรที่ถูกประมาณ [๒] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ขณะที่ในการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) พบว่าในการศึกษารังนี้ปรากฏเป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรี [๒] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ส่วน (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำพบว่า ในการศึกษาครั้งนี้ปรากฏเป็นรูปแปรที่ถูกประมาณ [๒] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ขณะที่ในการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) ปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [1] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุด ส่วนในวจนาลักษณ์การอ่านคำคู่เทียบเสียงซึ่งเป็นวจนาลักษณ์ที่เป็นทางการมากที่สุดพบว่า ทั้ง (ร) กับ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำในการศึกษารังนี้ และในการศึกษาของแสงจันทร์ (2529) ปรากฏเป็นรูปแปรมาตรฐาน [๒] และ [1] เป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดตามลำดับ

สาเหตุที่ทำให้ผู้ประกาศข่าวมีแนวโน้มที่จะใช้รูปแปรมาตรฐาน และมีความถี่การใช้รูปแปรที่ถูก ประชาม [๘] เป็นเปอร์เซ็นต์น้อยกว่าผู้บอกลาชาวัยเด็กนั้น เพราะผู้ประกาศข่าวทางวิทยุ กระจายเสียงเป็นผู้ที่ใช้ภาษาเพื่อสื่อสารเผยแพร่ต่อสาธารณชนทั่วไปจึงจำเป็นต้องใช้รูปแปร มาตรฐาน หรือรูปแปรที่เป็นยอมรับในการสื่อสาร

7.2.3 จากผลการวิเคราะห์การศึกษาคำนี้ทำให้ทราบว่า ผู้บอกลาชาวัยเด็กไม่ม ีการจำแนกให้แตกต่างระหว่างการออกเสียง (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำคือ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำปรากฏเป็นการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดเหมือนกัน ผลการศึกษาการแปรของเสียงดังกล่าวความวิจณลีลาในครั้งนี้สามารถนำไปประยุกต์ในการเรี นการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อเป็นประโยชน์ในการวางแผนอนุรักษ์การออกเสียงมาตรฐานในภาษา ไทยโดยการวางแผนการเรียนการสอนโดยมุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำในสถานการณ์การพูดคุย การสัมภาษณ์ รวมทั้งการอ่าน บทความโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทักษะของการพูดไม่ว่าจะเป็นการพูดคุย หรือการสัมภาษณ์ซึ่งใน การศึกษาคำนี้พบว่า ผู้บอกลาชาวัยเด็กมีการใช้รูปแปรการลดรูปพยัญชนะควบกล้ำ [๘] กว่า 90% และ 80% ตามลำดับซึ่งเป็นเปอร์เซ็นต์ที่สูงมาก และผู้วิจัยมีความเห็นว่า ทักษะการพูด-การ ฟังเป็นทักษะการสื่อสารที่มีความสำคัญ และมีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนเรามากที่สุด สำหรับการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกการออกเสียงแต่เฉพาะในการอ่านรายการคำ หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านคำคู่เทียบเสียง ผู้วิจัยคิดว่าไม่จำเป็นเนื่องจากผลการศึกษาครั้งนี้ เป็นข้อยืนยันว่า ผู้บอกลาชาวัยเด็กใช้รูปแปรมาตรฐาน [r] และ [l] ในการออกเสียง (ร) และ (ล) ในพยัญชนะควบกล้ำเป็นเปอร์เซ็นต์สูงสุดอยู่แล้วจึงไม่จำเป็นต้องฝึกการออกเสียง ดังกล่าวในทั้งสองวิจณลีลา

7.3 ข้อเสนอแนะ

เนื่องจากผู้วิจัยศึกษากลุ่มผู้บอกลาชาในวัยเด็ก ซึ่งพบว่ามี การเปลี่ยนแปลงของภาษาที่นำ ศึกษามีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะมีการศึกษาการแปรของ (ร) และ (ล) ในพยัญชนะ ควบกล้ำตามอายุ เพศ การศึกษา และชั้นทางสังคม

2. ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะมีการศึกษาการแปรของ (ร) และ (ล) ในพยางค์ขณะ
เดี่ยวหน้าสระตามวจนวลลาของผู้บอกภาษาวัยเด็ก

3. ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะมีการศึกษาการแปรของ (ส) ซึ่งผู้วิจัยพบว่ามีผู้บอกภาษา
เด็กในวัยนี้มีการออกเสียง [s] เป็น [ə] ซึ่งเป็นเสียงในภาษาอังกฤษมาก